

De Elfjes van Torentjeshoek

Diep in het bos bij Dwingeloo, in een oude eik met een piepklein deurtje, woonde een elfje. Ze heette Sayenne. Ze was niet groter dan een dennenappel en haar vleugels glinsterden als dauwdruppels in de ochtendzon. Overdag sliep ze in haar zachte bedje van mos, en 's avonds vloog ze door het bos, op zoek naar nieuwe avonturen.

Op een warme zomeravond vloog Sayenne verder dan anders. De maan stond helder aan de hemel en de sterren twinkelden als kleine vuurtjes. Terwijl ze dartelde en rondfladderde, zag ze ineens een plek vol lichtjes en vrolijke geluiden. Nieuwsgierig vloog ze dichterbij.

Voor haar lag Camping Torentjeshoek. Overal stonden tentjes en caravans. Ze hoorde gelach, geroezemoes en het knisperen van een kampvuur. De lucht rook naar geroosterde marshmallows en versgebakken pizza.

Opeens hoorde Sayenne zacht gesnik. Ze spitste haar oortjes en vloog naar een klein geel tentje. Binnen zat een meisje, stevig in haar slaapzak gekropen, met betraande oogjes.

'Ik hoor allemaal geluiden die ik niet ken.' fluisterde ze tegen haar moeder. Sayenne voelde haar hartje warm worden. Ze wilde dit meisje helpen. Ze landde zachtjes op het tentdoek, sloot haar ogen en fluisterde haar fonkelende fluistering – een klein liedje dat meewaaid op de wind:

Het meisje glimlachte. Haar ademhaling werd rustig, haar oogjes vielen dicht. Sayenne glimlachte: de fluistering had gewerkt.

Ze vloog verder over de camping. Ze zag kinderen spelen, lachen en ontdekken. Maar ze zag ook een jongetje dat nog moest leren fietsen, een meisje dat verlangde naar thuis, en een peuter die nieuwsgierig naar een kever keek maar niet wist wat het was.

Sayenne dacht diep na. “Ik kan niet in mijn eentje al deze kinderen opweg helpen... Wat als ik meer elfjes uitnodig?”

Die avond, toen de sterren verschenen, vloog ze terug naar haar oude eik in het bos. Ze trommelde zachtjes op het schorsdeurtje van haar vriendinnetjes. Eén voor één kwamen ze tevoorschijn: elfjes met vleugels als bloemblaadjes, als vlinders, en elfjes die glinsterden als sterren.

“Ik heb een idee,” zei Sayenne. “Op de camping zijn zoveel kinderen die nieuwe dingen ontdekken. Sommigen hebben nog nooit in een tent geslapen, anderen zijn voor het eerst van huis, en weer anderen staan op het punt iets heel spannends te proberen. Willen jullie met mij mee, zodat ieder van jullie een eigen taak krijgt?”

De elfjes begonnen enthousiast te knikken.

“Wie zorgt ervoor dat kinderen zich thuis voelen, ook al zijn ze ver van huis?” vroeg Sayenne.

*Sluit je oogjes, slaap maar zacht,
De sterretjes waken deze nacht.
Ik breng je dromen, zacht en fijn,
Je hoeft vannacht niet bang te zijn.*

“Ik!” riep Herlinde, met haar zachte groene vleugels. “Ik geef ze een warm gevoel van gezelligheid, zodat ze genieten van hun avontuur.”

“En wie helpt de kinderen die iets nieuws willen leren?”

“Ik!” zei Myravelle, met haar stevige rode vleugels. “Ik geef ze moed en plezier, zodat ze trots zijn op wat ze proberen.”

“En wie laat kinderen zien hoe bijzonder de natuur is?”

“Ik natuurlijk!” giechelde Delilah, met haar zonnige gele vleugels. “Ik laat ze ontdekken hoe prachtig zelfs een kleine kever kan zijn.”

Zo kwamen er nog veel meer elfjes, elk met een eigen talent om kinderen blij en dapper te maken.

De volgende avond vlogen ze samen naar Torentjeshoek. Terwijl de kinderen rustig in hun tentjes lagen, zweefden de elfjes door de lucht. Ze fluisterden hun eigen fonkelende fluistering in de oren van de kinderen.

Het meisje in het gele tentje droomde van regenbogen en vlinders. Het jongetje bij zijn fiets kreeg zin om te oefenen. En het kindje dat naar de kever keek, ontdekte hoe mooi de natuur is.

Niemand zag de elfjes echt, maar de kinderen voelden dat er iets bijzonders was gebeurd.

“Ik was helemaal niet bang vannacht!” zei het meisje de volgende ochtend.

“Ik heb helemaal naar de speeltuin kunnen fietsen!” riep het jongetje.

En het peutertje lachte: “Die kever is prachtig!”

Toen ontdekten de kinderen nóg iets bijzonders: overal op de camping waren ineens kleine deurtjes te vinden. Aan de voet van een boom, verstopt tussen de wortels, of hoog tussen de takken: elfendeurtjes!

De volwassenen glimlachten en zeiden: “Ach, dat is vast verbeelding.”

Maar de kinderen weten beter.

De elfjes zijn er écht. Ze slapen achter die kleine deurtjes en komen 's nachts tevoorschijn om te helpen. Dan fluisteren ze hun fonkelende fluistering.

Kom jij kijken of je alle
elfendeurtjes kunt vinden?

